

Anotace

Tato disertační práce se zabývá postavením Soudního dvora v oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, která byla do rámce Evropské unie formálně zahrnuta až s Maastrichtskou smlouvou počátkem devadesátých let. Spolupráce v této oblasti však byla vyčleněna mimo komunitární rámec, což se odrazilo i na postavení a působnosti Soudního dvora. Přes omezení spojená s tehdejší úpravou zvolenou členskými státy však Soudní dvůr využil příležitosti a prostřednictvím své judikatury korigoval některé nedostatky spojené s povahou tzv. třetího pilíře upravujícího tuto oblast. Další vývoj nastal s Lisabonskou smlouvou, která odstraňuje pilířovou strukturu a uplynutím přechodného období odpadla další omezení spojená s předchozí úpravou. Dosavadní judikatura je úzce provázaná s rámcovým rozhodnutím o evropském zatýkacím rozkazu založeném mimo jiné na zásadě vzájemného uznávání a vzájemné důvěře mezi členskými státy, které se stávají významnou součástí judikatury Soudního dvora. S ohledem na předmět úpravy tohoto rámcového rozhodnutí se Soudní dvůr opakovaně zabýval i otázkou základních práv, jejichž ochrana na unijní úrovni neustále posiluje.

Klíčová slova

Soudní dvůr Evropské unie, policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, třetí pilíř, judikatura, řízení o předběžné otázce, rámcová rozhodnutí